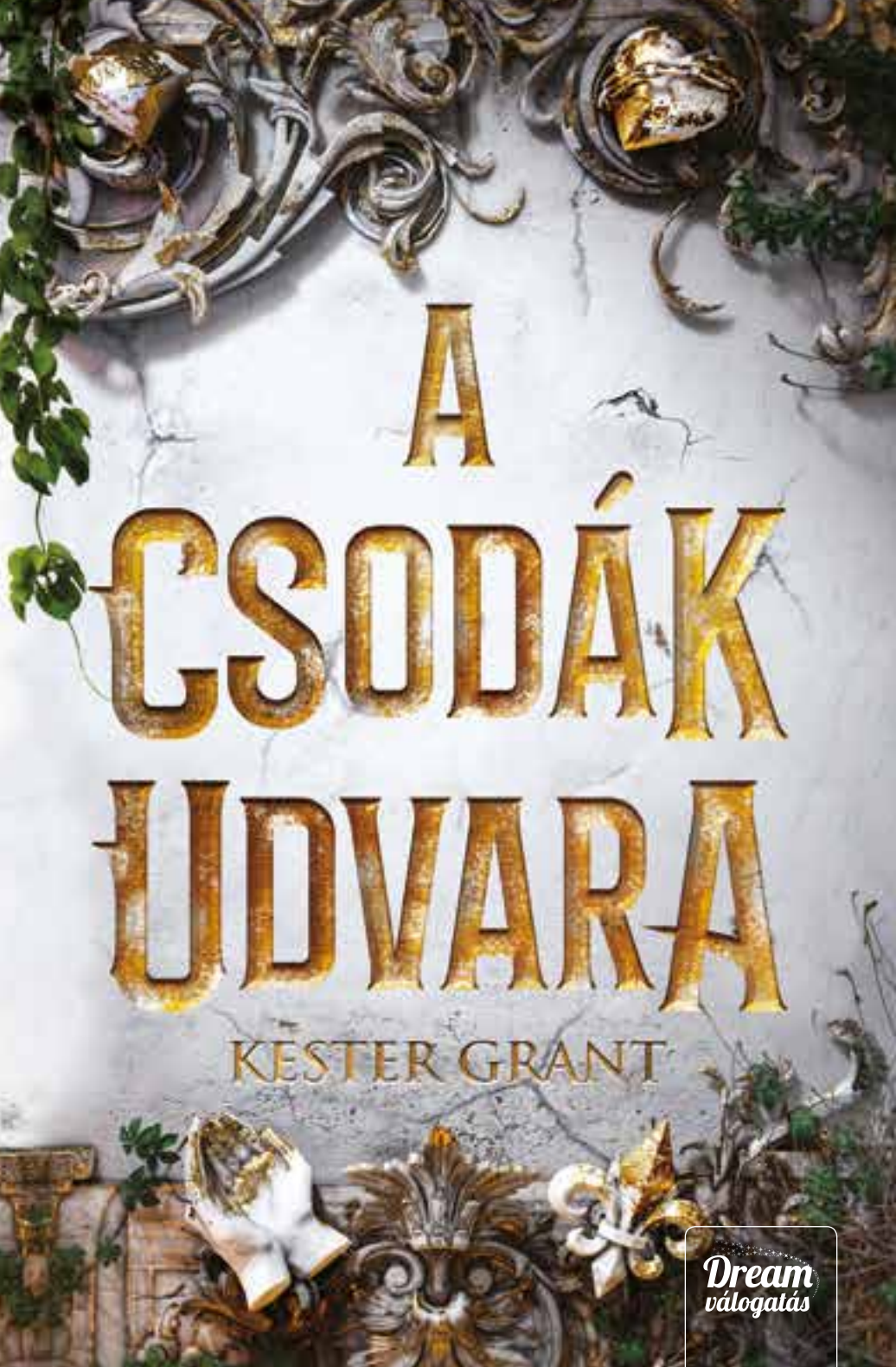

A CSODÁK UDVARA

KESTER GRANT

Dream
válogatás

Párizs erőszakos, városi dzsungelében a francia forradalom elbukott. A városon a könyörtelen királyság, valamint a Csodák Udvaraként ismert, kilenc alvilági Céh uralkodik.

Nina Thénardier tehetséges tolvaj Macska, a Tolvajok Céhének tagja, élete a mély sötétség leple alatt elkövetett rablásokból áll. Közben az apja öklét is el kell kerülnie, és vigyáznia kell Ettie-re, naiv, örökbe fogadott hűgára.

Ettie azonban magára vonja a Tigris figyelmét, aki a Hús Céhének irgalmatlan Ura. Nina ádáz küzdelmet folytat, hogy testvérét biztonságba helyezze, és megmentse a Tigris elől. Küldetése során Nina a város sötét bugyraiból a királyi udvarba is eljut. Közben olyan férfiak szívét ejti rabul, akik még azon az áron is segítenek neki, hogy megszegik a Céhek közötti megállapodást, és ezzel kirobbanthatnak egy Céhek közötti háborút.

Victor Hugo egyik klasszikusa, A nyomorultak találkozik a Hat varjú című regénnyel ebben a letehetetlen, kalandos fantasyban, amelyben egy fiatal tolvaj tudatára ébred, hogy szembe kerül Párizs bűnöző alvilágának vezetőivel.

© Benedikt Fernandes

KESTER GRANT

hatéves kora óta arról álmodott, hogy író lesz. Az iskolai matekórákon többnyire rendkívül drámai kalandokat talált ki szuperhősökről, kalózokról, bérgyilkosokról vagy éppen űrhajós kapitányokról. Folyékonyan beszél franciául, imád enni, szereti az állatokat, gluténérzékeny és diszlexiás. Akárhányszor meglátja a Notre Dame-ot, rögtön rázendít a Katedrális című dalra a musicalből. Fő foglalatossága, hogy írással kapcsolatos problémákkal boldogítja csodás férjét.

Tudj meg többet a sorozatról:

www.kestergrant.com

www.facebook.com/DreamValogatás

www.facebook.com/DreamKonyvek

Dream
válogatás

„Nagyon tetszett Nina, vagyis a Fekete Macska mint főszereplő. Volt karakterfejlődés, pörgött a cselekmény, teljesen beszippantott.” [Bookpage](#)

„A Csodák Udvarában lebilincselő atmoszférát teremtett a szerző. A részletek, a párbeszéddek – nemcsak a szereplők között, hanem a céhek között –, a törvények, amelyeket betartanak, és ahogy összefognak az Azokkal, Akik Nappal Járnak, mind annyira jó volt, hogy újra meg újra bele akartam merülni a világába. Olyan sok minden történik a Csodák Udvarában, és látni, hogy Nina tervei összejönnek – tökély.” [B&N](#)

„Színesen megalkotott karakterek, nagy tétek és szívfacsaró cselekményszövés jellemzi Grant meséjét, amelyben a bajnokok nemcsak igazságot szolgáltatnak, hanem családra is lelnek, amikor szembeszállnak az emberkereskedelemmel.”

[Publishers Weekly](#)

„Ez volt az első olyan könyvem, amely a francia forradalom után játszódott, illetve amelyet ez az időszak inspirált, és tényleg tetszett. Noha nem lehet kikerülni A nyomorultakkal való összehasonlítást, ha észben tartjuk, hogy ez újragondolása egy már létező történetnek, akkor elmondhatjuk, hogy kiválóan sikerült. Egy jól megírt, üdítő mű született.” [Goodreads](#)

Dream
válogatás

KESTER GRANT

A CSODÁK UDVARA

— részlet —

A CSODAUDVAR TÖRVÉNYEI

*Nos, ezek a Csodaudvar törvényei, amelyek oly
régiek és oly igazak, mint az ég;
a Nyomorultak, akik betartják ezeket,
boldogulhatnak, de azoknak a Nyomorultaknak,
akik megszegik, meg kell halniuk.*

Minden Nyomorult egyenlő a Csodaudvar előtt;
sem vér, sem faj, sem vallás, sem rang, sem név
nincs elismerve.

Minden Nyomorult szabad, a rabszolgaság tilos
a Csodaudvarban.

A Céh Ura vagy Úrnője a Céh Apja vagy Anyja.

Szavuk a Céhre vonatkozó törvény.

Fordulj a Céhedhez védelemért és erőért!

Hagyd a Céhvezetőket tárgyalni, mielőtt
kockáztatod a Céhük vagy a Csodaudvar jólétét!

Másik Céh tagja elleni fizikai támadás háború
tettének minősül.

Ha tevékenységeid kockára teszik a Csodaudvar
megélhetését, a Céhurad az Udvar védelme
érdekében helyénvalóan fog foglalkozni veled.

A Csodaudvar gyermekeit a Céhuruk védelmezi
elsősorban és az Udvar másodsorban.

A nappal az Udvar ellenségeinek ideje: Azok,
Akik Nappal Járnak; a rendőrség és a nemesség
ideje. A Csodaudvar gyermekei éjjel dolgoznak
a legjobban.

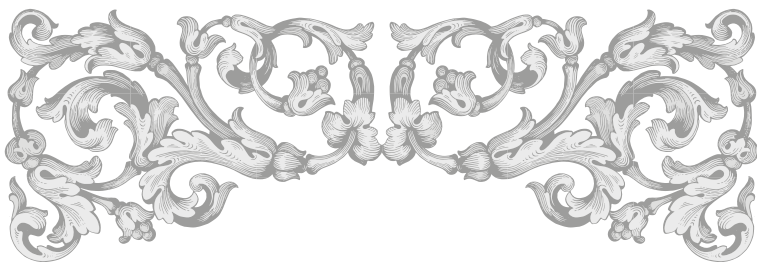
Engedélyt kell szerezned, hogy beléphess más
Céhházba!

A túlélésért, a boldogulásért és a Céh hasznáért
kövess el bűnt, de sohasem az élvezetért!

Minden személy csak azután oszthatja meg
a zsákmányát, miután először a Céhurával osztotta
meg.

Ne feledkezz meg a köztetek lévő
leggyengébbekről! A Céhnek gondoskodnia kell
minden gyermekéről.

Tartsd be a törvényeket, vagy a büntetés gyorsan
és kétségtelenül utolér!

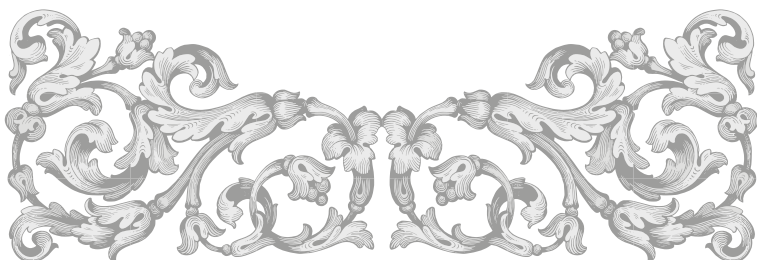
ELSŐ RÉSZ

Hogyan jött a félelem

1823

Hallotta azt a kiáltást, amelyet az emberek sohasem hallottak a rossz napok óta... Egyfajta borzalmas sikolyt... Az utálat, a diadal, a félelem és a kétségbeesés keverékét..., amely nőtt, elhallgatott, reszketett és remegett a messzeségben.

A dzsungel könyve

A CSODAUDVAR MEGALAPÍTÁSA

A L'HISTOIRE DE PARISBÓL, A HALOTT ÚRTÓL

1160-ban Ysengrimet, a Vadkant kinevezték grand prévôt-nak. Azt a megbízást kapta, hogy tartson rendet a sötét és törvénytelen hely, Párizs utcáin. Erőszakos támadásokat hajtott végre a város legszegényebb helyein és a koldusok, tolvajok, számkivetettek sokaságán, megölve vagy bebörtönözve mindenkit, aki útjába került. Azok, akik túléltek a tisztogatásokat, tudták, hogy senkiben sem bízhatnak, hisz Ysengrim embereinek kémlelői voltak az erkölcstelen tisztek között.

Azért, hogy megvédjék magukat, a város Nyomorultjai kilenc céhet alapítottak: a Tolvajok, a Koldusbotra jutottak, az Orgyilkosok, a Szerencsejátékosok, a Zsoldosok, a Csempészek, a Prostituáltak, az Ópiumevők és a Levelek Embereinek Céhét. Mindegyik Céh Ura összeült, hogy megalapítsák a Csodaudvart, amely testvérként köti össze őket az általuk írt törvények révén.

A város számkivetettjei között voltak lombardiaiak, korzikaiak, mórok, afrikaiak, maghrebiek, mogulok, cigányok, qingek, zsidók, oszmánok, nigériaiaiak, köztük leprásak, megcsonkítottak, betegek, idősök, és azokat, akiket boszorkánysággal vádoltak. A prévót, a király meg a város visszautasította és megvetette őket. Azonban mindet szívesen látták a Csodaudvar menedékében, amelynek hajléka alatt mindenki egyenlő és szabad.

1

*Le Début de l'Histoire**

Az éhínség, az éhezés ideje arra bír, hogy azzal fenyegetsen, hogy belülről felemészt, hátrahagyva annyi jót belőled, hogy várd az érkező halált. A Halál, a Végtelen pedig mindig eljön.

Hajnal előtt van, sötét és csend honol. Az éhen halt emberek holttesteit kirakták a macskakőre az éjszaka folyamán, s a holtak a szekerekre várnak, amelyek elviszik őket. A halottak szeme tágra nyílt, nem hallanak, nem törődnek semmivel, nem félnek semmitől. A nővéremre emlékeztetnek, Azelmára.

Azelma, aki sohasem sír, két teljes napon át sírt. Nem evett, nem aludt. Mindent megpróbáltam, még azt is mondtam, hogy Apa két üveg whiskyvel a hasában és dühös szemmel érkezik. Ám nem mozdult, nem hallott, nem törődött semmivel, nem félt semmitől.

Végül abbahagyta a sírást. Az elmúlt pár órában az ágyán feküdt, a messzeségbe bámult. Nem fog válaszolni nekem, még rám sem fog nézni. Szerintem jobban szerettem, ha sír. Azelma régen ezzel a suttogással ébresztett:

*A történet kezdete

– *Viens, ma petite chatonne** – és a meleg testéhez dőltem, míg megfésülte a hajamat, és segített nekem felhúzni a ruháimat.

Most nélküle bújok ki az ágyból, és átöltözöm a hidegben, felvéve azt a ruhát, amelyik túl rövid lesz. A hajkefemet párszor meghúzom a hajamon, és aszimmetrikus fonatba tupírozom a frizurámat. Az arcomat lefröcskölöm a jeges vízzel, amelyet egy nehéz porcelánkancsóból öntök, és lopva visszanézek a testvéremre. Az oldalán fekszik, szeme nyitva van, de semmit sem lát.

A fogadó csendes ebben az órában. Egy pillanatig még habozok, de nem mozdul, így lemegyek a földszintre, és megfogok egy vödröt, elveszem a kifakult sálát az ajtónál lévő faszegről. A sál Azelmáé, és túl nagy nekem, de a kút sokutcányira van a fogadótól, és a séta hideg lesz. Gyűlölök egyedül kimozdulni a sötétben, de muszáj.

Kint a jéghideg levegő marja a torkomat. A kúthoz sietek, megpróbálok nem nézni a testekre, ahogy elhaladok mellettük az utcán. A kútnál leengedem a vödröt, és amikor tele lesz, visszaemelem, a dermedt ujjaim megfeszülnek a súlyától.

A visszafelé vezető út alattomos, és minden óvatos lépéssel a leheletem fellegekben emelkedik. Minden lélegzettel a testvéremre gondolok, és a félelem belülről mardos.

Amikor elérem a fogadót, reszkető kezeim megkönnyebbülnek, mert leteszem a vödröt. Egy kis vizet öntök egy lábasba, s forralni kezdem, azután körülnézek. A padlóra ráfér egy felmosás, még akkor is, ha sohasem engedi el a kiöntött bor szagát. A tompa fényben a főbédlő tányérok, üres kupák és korsók rendetlensége; minden súrolásra szorul.

* Gyere, kicsi cicám!

Már tányérok százait szárítottam meg, miközben Azelma szappanbuborékokat fricskázott rám. Ilyenkor el szoktam hajolni és panaszkodni. Ekkor elfintorítja az orrát, és azt mondja: – A kismacsákak utálják a vizet.

Sóhajtok, és úgy döntök, hogy a padlóval kezdek. A felmosó nehéz, és szörnyen megfájdulnak tőle a fáradt karjaim, de lendületesen előre-hátra tolom. Talán le tudom súrolni a foltokat meg azt a beteges érzést is, amelytől felfordul a gyomrom.

A nővérem, a nővérem.

Múlt éjjel Apa semmit sem szólt, amikor Azelma egy-más után harmadik napja nem jött ki a szobájából. Olyan volt, mintha elfelejtette volna, hogy létezik a lánya. Dúdolt, vígan dobolt az ujjaival az asztalon. Még egy nagy meleg briósdarabot is hozzám dobott. Ez annyira nem volt jellemző rá, hogy nehezen bírtam rávenni magamat arra, hogy megegyem. Alig van liszt a városban a kenyérgéztetéshez, nem is beszélve a briósról, szóval nem tudom, hogy honnan szerezte. Az apám tolvaj, sokkal több fényesebb drágakövet vagy súlyosabb arannyal teli erszényt lopott el ennél a tészadarabnál. De mi haszna a drágaköveknek vagy az aranyak az éhínség idején?

A gyomrom mélyen és erősen morgott a sült tészta illatától. Azonban a félelem jobban rága a csontjaimat, mint az éhség, szóval a péksüteményt Azelmának vittem, most pedig egy csorba tányéron hever az ágya mellett, már egyre szárazabban.

A kezeim vörösek a takarítástól, és a szemöldököm izzadságtól fénylik, de még mindig reszketek. Ha Azelma nem eszik, hamarosan kint a hidegben fog a holttestekkel feküdni, arra várva, hogy elvigye őt egy szekér. Ám nem lázas, megnéztem; valami más baja van, valami rettenetes. Ami ennél is rosszabb, nem tudok semmit sem tenni azért,

hogy meggyógyítsam. Úgy érzem magam, mint az a kismacska, amellyel Azelma össze szokott hasonlítani – apró, beteges vagyok, és a mancsaimmal a szélbe ütök.

A lépcső tetején hallatszik egy hang, és amikor megfordulok, Azelma van ott: felöltözött, a haját befonta, egyenesen rám néz. Megkönnyebbültnek kellene lennem, de az arckifejezése elbátortalanít.

– Idefent majd befejezem – mondja színtelen hangon. – Meg kell találnod Femit.

Boldognak kellene lennem, hogy a takarítást abbahagyhatom, de az ujjaim szorítják a felmosónyelet, és ráncolom a homlokomat. Miért kellene elkapnom Femi Vanót, akit a Hírvivőnek hívnak? Úgy jár-ke, ahogy kedve tartja, miközben az apám fülébe dolgokat sutyorog.

Suttogva beszél Azelmával, és megnevelteti őt. Azonban még nincs hajnal, a fogadó pedig üresen áll; Apa az ágyában horkol. Miért kell most idehoznom Femit? Nem tudunk takarítani, ahogy mindig tesszük, egymás mellett?

Azelma lejön a lépcsőn, és elveszi tőlem a felmosót. A testvérem tud bánni a szavakkal; a hangja megnyugtató, mint a méz, a vendégek szeretik ezért; és azért, mert csi-nos, nem szigorú. Ám most még halkan is a hangja olyan éles, mint egy tűr.

– Hozd a hátsó ajtóhoz, és senkinek se szólj! Hallasz engem?

Bólintok, vonakodva tartok az ajtó felé.

Azelma mindig meg szokta kérdezni tőlem, hogy van-e sálam, és emlékeztet arra, hogy kabátra van szükségem. Azt mondja, hogy legyek óvatos, és ne kószáljak. Ám most elfordul, nem szól semmit sem. Nem ismerem ezt a kemény lányt. Ő nem a nővérem. Valami más, egy hamis teremtsé, aki a testvérem arcát viseli.

Hívom Femit azzal a füttyüléssel, amelyet ő maga tanított nekem, és hirtelen megjelenik, a semmiből lép elő.

– Kismacska – szól, miközben mélyen meghajol. Azonban nincs időm az udvariaskodásaira, és a karjánál fogva a fogadóba vonszolom. Azelma ránc néz, olyan szemmel, amelyből kihunyt a tűz, és azt mondja nekem, hogy varkarjam le a viaszt az asztalokról az edénybe, hogy megolvaszthassuk új gyertyának.

Amikor kisurran a hátsó ajtón, hogy beszéljen Femivel, lábujjhegyen lopakodom a konyhába; s a magas, piros zsámolyra mászkok, amelyen mosogatáskor szoktam ülni. Az ablakon át csak a fejük búbját látom. A falnak támaszkodva állnak.

– A férfi érted jön – hallom Femi szavait.

Ezt hosszú csend követi. Amikor Azelma beszél, a hangszíne zord. – Apa alkudozni fog. Mindig azt teszi. Amíg el vannak foglalva, el kell vinned a húgomat. Nem fogják észrevenni, hogy elment.

– Futhatunk. – Femi hangja a kétségbeeséstől emelkedik. – Elrejtőzhetünk.

– Ki az, aki egyszer is elmenekült tőle? Szerinted milyen messzire jutnánk, mielőtt megtalálna minket? Még akkor is, ha valamilyen csoda folytán most el tudnánk menekülni, átkot szórnánk a húgomra azzal, hogy elviszszük őt, mivel bizonyára meg fog találni minket. Ha pedig hátrahagyjuk, akkor szerinted ki fogja megízlelni az apám haragját? Arra gondoltál, hogy kit dobhatna Kaplan elé, hogy megbékítse őt? Vagy megbüntessen engem?

Azelma a fejét rázza, aztán az ablak felé fordul, mintha érzékelné, hogy figyelem. Behúzó a nyakamat, nem fog meglátni.

– Titkos híreket és bájos történeteket adtál át nekem, Femi Vano – mondja, és időben felemelem a fejemet ahhoz, hogy lássam, ahogy gyengéden megérinti a férfi arcát. – Ám a szavak el fognak halványulni ott, ahová megyek. Ha szerencsés vagyok, nem fogok emlékezni semmire sem. Esküdj meg nekem csonttal és vassal, hogy találni fogsz számára védelmezőt!

Femi felemeli a kezét, és a kése felvillanó mozdulatával a szemben lévő tenyerét megjelöli egy hosszú, sötét vonallal. A vércseppek pedig gyöngyözni kezdenek, mint a fekete gyémántok.

– A szavam, a vérem – szólal meg. – Ígéretet teszek neked csonttal és vassal.

Azelma a férfi mellkasára hajtja a fejét, és a hangja lágyul.

– Törődsz velem?

– Tudod, hogy igen.

– Akkor ne sírj miattam! – szól. – Már halott vagyok.

– Nem, nem halott. A halottak legalább szabadok...

Amikor Azelma visszatér, arca álarc. Femi mögötte vonul. Mint a maghrebi ősei, akik Észak-Afrikából özönlöttek, dús haját összetekert fonatokban hordja. Nem számít, hogy milyen az időjárás; mindig be van bugyolálva egy nehéz, barna köpenybe, amely esőfoltokkal sávozott és kirojtosodott szélű; olyan benyomást kelt, mintha hatalmas, összehajtott szárnyai lennének. Sötét bőre olyan, mint a csiszolt réz, az orra kissé görbe, a szeme pedig vadul és aranylóan lángol – éppen most vörös karikás.

Azelma hív engem. Kézen fogom; az enyém kicsi és az övé hideg, ahogy visszavezet a szobánkhoz vezető lépcsőkön felfelé.

Néhány régi ruha van az ágyra rakva: fiús holmik, túl-méretezettek, és legalább tizenöt gazdájuk volt.

Tekintete kiengesztelhetetlenül vándorol sovány testen. Megáll az arcomnál tanulmányozva engem, mintha keresne valamit: – *Dieu soit loué**, legalább nem vagy csinos. – A hangja elcsuklik.

Igaza van. Ahol Azelma lágy és görbe, ott én csontos és szögletes vagyok. Az egyetlen dolog, ami közös bennünk, az olívaszínű bőrünk, amelyet a *pied-noir* nőtől örököltünk, aki megszült minket. Amikor kicsi voltam, és a téli szelek zörgették az ablaktáblákat bosszúsomjas kísértetként, ahogy be akartak jutni, Azelma puha karjaival megölelt, és történeteket mesélt nekem. – Mit akarsz hallani, kismacska? – kérdezte.

– Mesélj az anyánkról!

Apa azt mondja, hogy semmi sem volt, csak egy patkány, mert nála hagyott minket.

– A nő, aki megszült minket, nem az igazi anyánk – közölte Azelma. – Az anyánk a Város.

Azonban még én is tudtam, hogy nem a Város ajándékozott meg minket olívaszínű bőrrel meg hollófekete hajjal.

Most Azelma tekintete a vastag hajfonatra réved, amellyel küzdök, hogy magam befonjam. Felém nyúl, és megyek hozzá. Kibontja a fonatot ügyes, óvatos ujjakkal, és fésülni kezdi.

– Anyánk, a Város nem könnyörületes anya – jelenti ki, miközben az egyik kezébe fogja a hajamat. – Lánynak

* Istennek legyen hála!

lenni ebben a Városban gyengeséget jelent. Veszedelmes dolgokat hoz a fejedre. A Város pedig nem kedves a gyenge lényekhez. A Halált, a Végtelent küldi, hogy kiválogassa az erők közül a törékenyeket. Ezt tudod.

Hallom a hangot, mielőtt rájövök, hogy mi történik: egy éles, nyikorgó nyírás. Majd érzem, hogy hirtelen nincs súly a tarkómon. Szemem tágra nyílik, de mielőtt egy szót szólhatnék, a sötét hajcopf halkán a lábfejemhez hull. Azelma az ollót a hajam többi részénél is használja, a fejbőrömről rövidre nyírja a haját.

– Tartsd röviden! – szólal meg, és amikor végez, így folytatja: – Vedd le azt a ruhát!

Bámulatba ejtő módon engedelmeskedem, a kezeim remegve gombolják ki azokat a gombokat, amelyeket ő varrt fel. Valaha arra kényszerített, hogy úgy álljak, mint egy szobor, kinyújtott karokkal, amíg az egyik régi ruháját átalakította az alakomhoz; a szája tele volt meghajlított, rozsdás gombostűkkel. Mindig hunyorítottam attól féltve, hogy vérző sebet ejt rajtam. Rám nevetett megnyúlt ajakkal. – Nem szúrtaalak meg még, kismacska.

Levetem a ruhát, és átadom neki. Foltozott lenvászon alsóruhában állok előtte.

– Azt is!

A félelem meg a hideg mardossa a bőrömet.

– Halld szavaimat, már csak ennyit adhatok! Borítsd ezekkel a húsodat páncélként! Lehet, hogy el fogod felejtani az arcomat és a hangomat, de sohase felejtsd el azokat a dolgokat, amelyeket most árulok el neked.

– Nem fogom – mondom, míg igyekszek nem reszketni.

– Csak annyit egyél, hogy életben maradj! Hozzá kell szoknod az éhséghez azért, hogy ne törjön meg. Maradj kicsi, így beférsz a szűk helyekre, nekik mindig szükségük van rád!

Meg akarom kérdezni, hogy kik azok a „nekik”, és miért lehet rám szükségük, de a hangszíne komoly, és a nyelvem a szájpaddlásomhoz ragad.

– Nincsenek többé ruhák. Ne hagyd, hogy a férfiak vágyakozva nézzenek rád! – A mellkasomat fátyolszerű ruhadarabbal borítja be, szorosra kötve.

Alig kapok levegőt.

– Tekerj kötszereket minden puha részedre!

Átad nekem egy túlméretezett nadrágot, amely anyyira kifakult, hogy már semmilyen sajátságos színt nem lehet tulajdonítani neki. Gyorsan felhúgom, és követi egy hatalmas ing.

– Úgy viseld a ruhákat, mint egy álarcot, így senki sem fog meglátni téged, érted? Azért hordd ezeket, hogy eltakarják az igazi arcodat! Te nem Nina, a cica vagy, hanem te vagy a Fekete Macska. Mutasd meg a fogaidat meg a karmaidat minden lehetőségnél, hogy emlékezzenek arra, hogy veszélyes vagy! Csak akkor fogsz egy kis adag biztonságot nyerni. Egy becsukott szem felér egy alvással.

A vastag csizmát bekötöm, amely számos gazdát látott már, és felteszem a hatalmas sapkát, amely elnyeli a kis fejemet.

– Lehet, hogy apa nekem adta a zengő nyelvét, de az éles eszt neked adta. Okos vagy, Nina. Ez fegyver. Kicsi meg gyors vagy, és azok is fegyverek.

Megszorítja mindkét csuklómát, és az arcomra néz.

– Légy hasznavehető, ügyes, és járj egy lépéssel mindenki előtt! Légy bátor még akkor is, ha félsz! Ne felejtse el, hogy mindenki fél!

Most én is félek, mégpedig tőle. A kétnapos szörnyű sírásától, az üres bámulásától meg a tűztől, mely többnyire a szelíd szemében ég. Mi történt a testvéremmel?

– Amikor azt gondolod, hogy érted jön a sötétség, amikor kicsi meg törékeny vagy, és félsz, hogy anyánk, a Város megpróbál elpusztítani téged, nem *hagyhatod*. Halasz engem? Túl kell élned!

– Í... így lesz, esküszöm – szólalok meg reszkető hangon.

A földszintre megyünk, ahol Femi Vano az árnyékban vár. – Femivel kell menned, és meg fogod tenni, amit mond – utasít engem Azelma.

A szívem gyorsan ver a tiszta pánik miatt. – D... de veled akarok maradni!

A nővérem kifaragott alakja lehajol, és a szemembe néz. Hangja mélyről jövő.

– Néha szörnyű árat kell fizetnünk azért, hogy megvédjük a szeretteinket.

Nem értem, hogy mire gondol. Van száz kérdés, amit meg akarok kérdezni, de nem találom a szavakat; fojtogatják a torkomat, ahogy a könnyek legördülnek az arcomon. Azelma figyelmen kívül hagyja.

– Most egyedül kell gondoskodnod magadról.

Femire pillant, a szeme olyan, mint egy jégdarab.

– Vidd akkor!

Nincs búcsúzás, nincs ölelés, nem nyilvánítja ki az irántam érzett szeretetét. Ehelyett eltol, mintha nem akarna engem már többé.

– Zelle?

Elkezd az asztalok között mozogni, hogy takarítson.

– Zelle. – Elindulok felé, de Femi visszatart.

– *Csitt!* – Aggodalom járja át a hangját. Riadt, és nem tudom, hogy miért.

Azután hallom. A saját szívem dobogásán át hallom, ahogy csizmák tapossák a kavicsot, és a hangokat kívülről.

– Menj! Most! – sziszeg Azelma.

Femi megfog, magához szorít, és a félelmet a csontjain keresztül hallom, ahogy az enyéim felé dobog.

A konyhába vonszol, távol Azelmától, aki alig egy másodpercig aggódó pillantást vet ránk a válla fölött. Aztán elfordul, és kiegyenesíti a gerincét. A fejét magasra tartja, mindkét kezét ökölbe szorítja az oldalánál.

Elkezdem a nevéen szólítani, de Femi keze erősen szorítja a számát.

– Thénardier! – Egy ordítás megtöri a csendet a fogadó elejétől; egy dörmögő, átható parancs.

Femi megdermed. Hallom a dübörgést és a dörömbölést fentről; úgy tűnik, hogy a kiáltás felverte a szunyókálásából Apát. Azon csodálkozom, hogy ki az, aki képes volt felébreszteni őt a részeg alvás kábulatából egyetlen szóval.

Femi veszi magának a bátorságot, hogy kitekintsen az ablakból, szeme oda-vissza jár, ahogy megnézi, hogy áll-e ott valaki az udvaron.

Nyílik a bejárati ajtó.

Hallom az igazán macskajajos apám mézesmázos, de bizonytalan hangszínét a lépcsők tetejéről, a kétséget a hangjában: – Kaplan Úr?

A látogató belépett, míg a konyha sötéttségében Femi lépésről lépésre előrenyomul a hátsó ajtó irányába annyira csendesen, amennyire lehetséges.

– Bocsásson meg nekem! – folytatja az apám. – Nem gondoltam, hogy ezt a jelentéktelen dolgot maga intézi.

– Jelentéktelen dolgot, Szörnyek Mestere? – A hang visszamorog, úgy tűnik, hogy megrázza a fogadó tetejét. – Elfelejtetd, hogy ki vagyok? Elfelejtetd, hogy lettem az, aki vagyok? Azt akartam látni, hogy valóban megteszed-e – hogy még az olyan ember is, mint te, valóban eladja-e a saját rokonát.

Eladja a saját rokonát? A felismerés úgy csap le rám, mint egy ököl, és letaglóz.

Azelma... Apa el fogja adni Azelmát?

– Itt van tizenkettő aranyérme, Thénardier.

– Tizenkettő... – Visszhangként ismétli Apa, de a hangja mérlegel, hízeleg. A harag árad bennem, mert ismerem ezt a hangszínt: azt teszi, amit mindig. Valójában *alkudozik*, ez alkalommal a saját lányáért kapott jobb árért.

Beleharapok Femi kezébe, de nem enged a markolásából, és az ajtónál egy utolsó tapogatással az éjszakába vonszol.

2

A Kapuk Őrzői

Arra nem emlékszem, hogy mennyi ideig tartott Femi-nek, hogy leszedjen magáról, csak arra, hogy úgy megkarmoltam őt, mint egy vad lény, addig bömbölve, míg elvesztettem a hangomat, rekedten könyörögve neki, hogy vigyen vissza Azelmához, de sohasem engedett a szorításából.

A hangja bizonytalan volt, ahogy azt suttogta nekem: – Arra a helyre viszlek, ahová be kell jutnod. A nyugati szárnyban találsz majd egy szobát. Abban a szobában van egy fiú, és a nyaka körül van valami, amit meg kell szerezned, vagy minden el lesz veszve.

Ezek voltak az utasításai, ahogy az érzélem kavargott bennem. Talán, ha megtenném, amit mond, hazamehetnék.

Felnézek az óriási vaskapukra, ahol hat fej lett karóba húzva nyaktilókra. Ők a Kapuk Őrzői, akik folyton bámulnak. A fejeket olajban konzerválták, hogy ne rohadjanak meg, de a szél és az eső mégis mogorvává és irtózatossá tette mindet. Ez az egész vidéknek szóló, hátborzongató

figyelmeztetés, hogy mi történik azokkal, akik szembetalálkoznak a nemességgel.

Ez az a hely, ahová be kell jutnom.

Egy vert aranykapu, a Tuileriák palotája.

A mellkasomban a félelem csomóját érzem.

Ne felejtse el, hogy mindenki fél!

Becsukom a szememet, és Azelma szavaira gondolok, a történetekre, amelyeket körülöttem szótt.

Il était une fois... volt egyszer hat egér, amelyek a macskák Városában laktak. A nagy szenvedés és rémuralom idején éltek. Egy napon az egerek elkezdtek beszélni, és olyan kérdéseket tettek fel, melyeket előttük egy egér sem mert valaha suttozni sem.*

Kinyitom a szememet, és ismét megszámolom a nyakti-lókon lévő fejeket, miközben elmondom a neveket, ahogy megyek.

És ezek voltak az egereknek adott nevek: Robespierre, a Megvesztegethetetlen; Marat, a Rút; az Aranynyelvű Danton; Mirabeau, a Bölcs; Desmoulins, a Bátor és St. Juste, a Gyönyörű, a Halál Angyala.

Apa több mint egy évig elvitt engem a betöréseire, szóval jól tudom, hogyan kell csendesén felkapaszkodni és kis helyekre beosonni. Tulajdonképpen egy lány pusztasusogása vagyok, több árnyék, mint hús.

Félek betörni a palotába. Ám attól jobban félek, hogy mi fog történni, ha nem teszem meg. Mindent, amit tudok, annyi, hogy vissza kell jutnom a nővéremhez, így minél gyorsabban megteszem, amit mondanak nekem, annál gyorsabban visszatérhetek. Ezért egy mozgó hintó kerekai közé vetem magamat, és megragadom az alját, hagyom, hogy leérjek a földre, miközben elhagyom az öröket. Ott lógok, amíg az ékkővel díszített báli cipős lábak a hintótól

* Egyszer volt, hol nem volt...

a csontfehér kavicsra lépnek, és a szolgák a bőrből készült házicipőkben meg kemény csizmákban bezárják az ajtókat visszhangzó dobbanással. A hintó elkezd az otromba épület felé haladni, és végre elengedem.

Valahogy sikerül elsurranni a zajon át – még ebben az órában is lármáznak az örök, a hintók meg a szolgák –, és megmászni azt a falat, amelyik el fog vezetni a nyugati szárnyra.

Az ujjaim véreznek, mire feljutok a megfelelő balkonra, és a korláton felhúzzom a testemet, egy rakásként összerogyva.

Pár percbe telik, hogy körülnézzek. Hatalmas, fából készült ajtótáblás, lezárt ajtót látok. Ám Apa megmutatta nekem, hogy hogyan kell egy ilyen álkulccsal kinyitni, mielőtt még járni tudtam. A nadrágzsebembe nyúlok, és megtalálom a gombostűket, amelyeket Azelma helyezett oda nekem. Csendesen megköszönöm neki, miközben kihúzzom, és munkához látok. Apa jól megtanított. Másodpercek alatt kinyílik az ajtó, kifelé csúszik; bepillantást enged a sötétségbe burkolózott, masszív szobába. Bömbölő félelem lüktet a torkomban, egyre tovább hajtva engem. Teszek egy lépést, és hagyom, hogy hozzászokjon a szemem.

Abban a szobában van egy fiú...

A szoba túlsó végében tartózkodik, alszik az ágyán.

Minden díszítőelemet figyelmen kívül hagyok, a szép bútorokat, a csecsebecskéket, amelyek kísértetiesen ragyognak a szobába lágyan átszűrődő holdfényben. Az ágy körüli függönyök nincsenek behúzva. Azon tűnődöm, hogy egy ilyen fiú miért akarna egyáltalán kinézni a sötétségre.

A levegő a torkomban ragad, nesztelen léptekkel haladok a fiú felé, a mozdulataim gördülékenyek, hogy a pánikot eltüntessék. Azon töprengek, hogy kicsoda ő. Biztos,

hogy fontos nemes, hisz a szobája akkora, mint Apa egész fogadója.

A nyaka körül van valami, amit meg kell szerezned...

Galléros hálóing fed fel egy kis halvány bőrt. Azonban semmit sem látok a nyaka körül.

Habár Apa felküld engem a falakra és le a kéményeken, hogy megszerezsem, akármit is parancsol, sohasem loptam el semmit sem valakitől, aki tényleg jelen volt a betörés idején. A szabály mindig az volt, hogy rejtőzz el, amíg el nem mentek. Ám ma éjjel nem ez a szabály.

Összedörzsölöm a kezeimet, hogy melegítsem, és áthajolok a fiúhoz. Hosszú szempillái és sötét, hullámos haja van. Békésnek látszik, és a fátyolos holdfényben úgy hiszem, hogy eléggé jóképű, mint egy fiú Azelma egyik történetéből.

Óvatosan leengedem az ujjaimat az ingéhez – a legjobb, ha sem túl lassan, sem túl gyorsan nem mozdulok. Tartom az ing anyagát, megpróbálom elkerülni a bőrét. Ott van! Egy lánc, amelyik hosszú és nehéz, emiatt pedig nincs magasan a nyakában. A hosszúság meg a súly azt is jelentheti, hogy meglazult, könnyű kikapcsolni. A nyaklánc vége kicsúszik az ágynemű alól, és egy másodpercre megállok, mivel csillog a holdfényben. Ez a leghatalmasabb kő, amelyet valaha láttam, egy zafírdísz aranybevonattal, kisebb gyöngyökkel és ékkövekkel tömve. A mellkasára nehezedik. Bizonyára fel fog ébredni, ha felemelem, és ha nem, majd akkor, ha a feje felett próbálom emelni.

Kicsi meg gyors vagy, és azok is fegyverek.

Háromig számolok, azután megmozdulok. Olyan simán, mint a víz, a nyakláncot gyors mozdulattal elrántom, és csak a másodperc tört része, amint a fémlánc hozzáér a bőréhez. Amikor kinyitja a szemét, pont az enyémbé fog nézni.

Okos vagy, Nina. Ez fegyver.

Ha segítségért kiált, értékes másodpercektől fog megfosztani engem, amikor menekülnöm kell. Lehet, hogy az erkélyre sikerül eljutnom, de tovább nem.

Ez a tolvajlás művészete... – Femi szavai visszhangzanak a fülemben.

A nagyothallóknak elterelik a figyelmét, a vakokat pedig meglepik. Azok, akiket megigéz egy arc, nem veszik észre, hogy a kezek hová csúszhatnak.

Arra van szükség, hogy eltereljem a figyelmét, hogy meglepődjön – vagy legalábbis jobban meglepődjön a mostaninál. A száját tátja, szóval megteszem az első dolgot, ami eszembe jut: megcsókolom őt, ajkamat úgy nyomom az övéhez, ahogy túl sokszor lejátszottam Apa fogadójának sötét zugaiban. Olyan íze van, mint a csokoládénak. Ez az utolsó gondolat a fejemben, ahogy eltolom magamat tőle, és elkezdek futni, majd ugrok az erkély felé.

Átjutok a szélén, a jéghideg éjjel felé, az ajkam még mindig ég. Hallom az elfojtott hangot, ahogy lebukom, és az erkélyre gördülök, majd elkezdek lemászni a falon a talajra.

– Várj! Kérlek!

Nem kellene felnéznem, de megteszem, az ujjaim felvannak sértve, és a szél csapkod a hátamon. Két emelettel feljebből lebámul rám. Hívni fogja az öröket; követelni fogja, hogy adjam vissza a nyakláncot; le fog tartóztatni engem, és Femit meg Azelmát lebuktatom.

– Ki vagy te? – kérdezi.

Csak egy másodpercre állok meg, mielőtt rámosolygok. – A Fekete Macska – felelek. Aztán elengedem magamat, és árnyékként zuhanok az éjszakába.

Femi meg én a háztetőkön járunk a sötétben. Magasan a sóhajok, az álmatlan utcák hangja felett, messze a Városközponttól, a nehezen fellelhető nyomortanyák és szurokfekete sikátorok fölött. Femi majdnem repül vakmerő és kecses mozdulatokkal. Hébe-hóba fütyül, minden alkalommal más hanggal, olyan tisztán, mint a Notre-Dame harangjai. Azt gondolom, hogy hallom, hogy válaszol a szél, de nem lehetek biztos benne, hogy nem az izgatott elmém űz tréfát velem.

– Ne maradj le, kismacska! – szól Femi, a hangja lágy, szeme csillog a holdfényben. – Ne gondolkozz, ne habozz, csak ugorj, amikor én ugrom!

Minden lépést, amit teszek, átjár a rettegés: sohasem tudom, hogy a lábam szilárdan landol, vagy lemaradok. Apa megtanított, hogyan másszak épületeken, de arra sohasem, hogyan szárnyaljak, hogyan ugráljak, mint egy madár háztetőről háztetőre. Minden ugrással a testvéremre gondolok, és a gyomrom felfordul.

Amikor megállunk, kapkodom a levegőt, Femi unszoló hangon suttogja a küldetésünk okát, a szavakat, amelyeket meg kell ismételni, a gesztusokat, amelyeket meg kell tennem. A dolgok zűrzavara, amelyre emlékezni kell, ijesztő. A pánik fokozódik, fojtogat engem, de Azelmára gondolok, és az ajkamba harapok, arra kényszerítve magamat, hogy koncentráljak. Majd ismét indulunk. A sötétben pedig megismétlem Femi szavait újra és újra, amíg kívülről meg nem tanulom. Meg fogok tenni akármit, vissza kell jutnom Azelmához.

Végül megáll, és majdnem pityergék a megkönnyebüléstől, az utazás legyőzött, a fülem cseng Femi utasításaitól. Az ezüstös hajnalban látom, hogy az elhagyatott szomszédságunk peremvárosában vagyunk, az idő elpusztította az épületeket. Lemászunk egy omladozó, díszes

épület oldalán, kihasználunk egy félig nyitott kaput, amely eltörpül egy romos templom árnyékában. Két súlyos ajtó vár, érkezésünk a tetőn fészkelő varjak gyilkosát megzavarja. Bent, ami nem ment tönkre, azt hosszú ideje nem takarították: a padsorok, az oltárok és a festett üvegablakok sötét, tátongó sebek az omladozó falak között.

– L'église de l'évêque Myriel* – szólal meg Femi, mély hangja visszhangzik a romban. – Azt mondják, az alapítója szelleme kísért itt, egy férfi, akit erőszakosan megtérítettek az aljas bűnöző életből. – Femi felém nyúl, a sötétség irányába vonszol maga után.

– És vannak mások, akik azt mondják, hogy l'évêque Myriel sohasem tért le a bűn útjáról. „Isten emberévé” válni tökéletesen leplezte a hírneves pályafutását.

Femi finoman tol egy kis ajtó felé, amelyik egyszer biztos, hogy a sekrestye felé vezetett. Belépünk, és áthaladunk egy másik, széteső helyiségen keresztül, és le a sötét lépcsőházban. Egy kicsit lassít miattam, rámutatva arra, hogy melyik kövek mozdulhatnak el valószínűleg a lábunk alatt. A lépcsőház alján a gyenge félhomályban van egy roppant nagy ajtó, sötétebb még ennek a fénytelen helynek a sötétségénél is. Femi ráhelyezi a kezét, és én követem. Hideg az érintésem alatt. Vas, amely nem rozsdásodik, vagy nem ég, vagy nem halványul el...

Az óriási ajtó kinyílik előttünk. A fény lángja elvakít engem.

– Üdvözöllek a Tolvajok Céhében! – suttogja Femi.

* Myriel püspök temploma.

3

A Tolvajok Ura

Ne nyugtalankodj, kicsi! Thénardier nincs itt ma éjjel.

Megborzongok az Apám neve hallatán, de Femi finoman meglöki a vállamat.

– Nézz fel!

A fejünk fölé mutat, és a nyakamat nyújtogatom, hogy lássam. A boltíves mennyezet úgy csillog, mint egy tiszta csillámló fényháló.

– A Tolvajok Céhének igazi szépsége ott rejlik – mondja Femi. – Egyszer egy évben l'évêque Myriel, a Tolvajok védőszentje ünnepségén a Céh minden tagja felajánl egy követ, egy kristályt vagy egy ragyogó aranyérmét. A Céh minden Macskájának adnak egyet, felfelé száguldanak a falakon, és kötelet másznak, melyeket a magas ablakokból dobnak le. Annak a Macskának, amelyik először éri el a tetőt, az a megtiszteltetés jár, hogy az ajándékot berakhatja a mennyezetbe.

Anyánkat, a Várost köd- meg füstkabát fedi olyan sűrűn, hogy sohasem láttam a csillagokat az éjszakai égbolton – de úgy képzelem, hogy úgy néznek ki, mint ezek.

Valami a mellkasomon belül megborzong a mennyezet szépségétől. Ám nincs sok idő, hogy megcsodáljam, mert Femi elirányít engem. Pislogok, és körülnézek a csarnok zajos összevisszaságában.

Olyan, mint egy palota, ha a palotának nem lenne szervezete, és nagy kincsek lennének az egész helyen hátrahagyva. A kecses, fehér márványszobrok meg az ódon, megfeketedett, bizonyára magából a Notre-Dame-ből származó vízköpők zűrzavara. A padlókat egymáson fekvő vastag, színes selyemszőnyegek borítják; kétség sem férhet hozzá, hogy a Város legjobb házaiból hozták ide azokat. Az egész fal minden egyes pontján aranyozott keretű, hatalmas és kicsi festmények lógnak, amelyekre csatákat, tengeren lévő hajókat, tájakat, mítoszok romantikus képeit, aprólékosan gondos szentképeket meg portrékat festettek.

A csarnok ragyog és zeng a borozgatásoktól, a csetepatétől meg a trágár beszélgetésektől. Mindezek mögött egy különös veszélyáradat lüktet. A hely él – hemzseg minden életkorú, alkatú, nagyságú, mindenféle bőrszínű és ruhájú embertől. Látok sasszemű arcokat, több rétegbe bugyolált idős nőket, kereskedelmi osztálybeli férfiakat szertartásos köpenyekben és különönc papot is.

– Nincsenek családnevek a Csodaudvarban. Nincs faj vagy vallás – közli velem Femi. – Hűség, kaszt, vér – nem azok, amelyek összekötik a Nyomorultakat, ami azt illeti, ez az, ahogy a világ minket lát, *nyomorultakként*. Ennél fogva a Csodaudvar minden gyermekének a Nyomorult nevet adják. Ami összeköt minket, az a Céhünk. Ez a kötelék erősebb a családnál, sűrűbb a vérnél. Mindenki, akit itt látsz, a Tolvajok Céhének fivérei meg nővérei.

Femi rongyos, mezítlábas fiúk és lányok hordájára mutat, akik csak néhány évvel idősebbek nálam.

– Azok a Kuttyák: Tolvajok, akik mesterségüket utcaszinten űzik. Vannak Lovak is – útonállók – annak ellenére, hogy a teljes Céhben csak kettő maradt, mivel úriember többé már nem lovagol.

Bármelyik Nyomorult számára, aki mindennapi személyként jelenik meg a Város utcáin, tíz másik van, aki lehetetlenül világos ruhát, csillogó-ragyogó ékszereket visel. Azoknak a férfiaknak meg nőknek, akiknek a nyakából, orrából, csuklójáról, füléről, kéz- és lábujjairól csepegnek a gyémántok és a rubintok, minden ujjízületüket fénylő kövek borítják.

– Azok a Macskák – dörmögi Femi, miközben élénken öltözött alakokra mutat. – Betörők, akik előnyben részesítik, hogy a háztetőkön lopakodjanak, és ablakokon meg kéményeken keresztül surranjanak.

Hunyorít a különösen gömbölyded, lilába, aranyba és rózsaszínbe öltözött úriemberre. Minden porcikáján olyan nehéz ékszerek ragyognak, hogy bizonyára lehetetlen felemelnie a kezét.

– A Macskák mindig felvágnak.

A csarnok egyik oldala mentén emberek hosszú, kanyargós sora van. Femi feléjük int.

– Az összes Tolvaj átadja a zsákmányát a Toll Embereinek – a hivatalnokoknak, akiket a Levelek Céhéből kölcsönöznek. Könyvelőként, jogászként és számvevőként szolgálnak a Csodaudvar mind a négy Céhének.

Rásandítok a sápadt, kifejezéstelen férfiak meg nők sorára, akik egy hosszú asztal mögött ülnek, és alig kivehető színű palástokat viselnek. Fejük le van hajtva; mindannyian hosszadalmas jegyzeteket készítenek, alig szólnak egy szót.

– A Toll Emberei az információk megszállottjai – sutogja Femi. – A rend és részlet iránti hódolatuk erősebb,

mint a megvesztegetés iránti akaratuk. Ettől fél és ugyanakkor tiszteli az összes Nyomorult, ugyanis nincs olyan, amit ne tudnának rólunk. Minden Céhház elhelyezkedése szigorúan titkos, kivéve számomra minden Céh és a Levelek Céhének Hírvivőjeként. Amikor a Toll Emberei kopogtatnak az ajtón ellenőrzés miatt, még a legfélelmetesebb Céhurak is beengedik őket.

Amint a zsákmányokat feljegyzik és ellenjegyzik, átadják a hivatalnokoknak, akiknek a nagyítóüvegük és monoklijuk a baglyok különös kinézetét kölcsönzik nekik. Minden darabot szemügyre vesznek, vizsgálják az ezüstöt meg az aranyat, dolgokat gyűjtanak meg, kalapácsokkal ütik, még meg is harapják, mielőtt bejelentik a megállapításait, amelyek néha nevetség tárgyává válnak a Tolvajok kárára, vagy az irigység felmordulásává pár jobb zsákmány esetén.

A helyiség középpontjában egy aprólékosan faragott, fekete szék helyezkedik el. A magas, éles háttámlájáról rengeteg szikrázó nyaklánc, egy vagy kettő tündöklő diadém és számos szép, hímzett faliszőnyeg lóg. A trónszerű széken ül egy férfi, aki egy kicsit idősebb az apámnál. Ugyanolyan rézbarna bőre és ravasz, arany szeme van, mint Femi-nek.

Biztos, hogy rokonok – gondolom.

Szerényebben öltözött, mint sokan a körülötte lévő Tolvajok közül, jó szabású kabátban és átlagos színű ingben van. Valójában semmi sem rendkívüli rajta, kivéve a két eltérő hosszúságú láncot, amelyik körülveszi a nyakát: az egyik tiszta gyémántok csillámló kötele, a másik rubintok karikája, mely a száz égő kandeláber fényében csillog.

– Tomasis, a Tolvajok Ura – szólal meg Femi a férfi felé bólogatva.

Az Úr széke mellett egy idősebb úriember áll. Az arca erősen púderozott ráncok térképe, a haja páróka alatt rej-

tőzik, és viseltes cipőjének nemesi, aranyszélű cicomája elkopott.

Femi a fejét a púderozott férfi felé fordítja. – Csak három Merveille – Csoda – él még az Udvarban. Olyan híres és közismert bűnözők, hogy élő legendákká váltak. Az Udvar gyermekei közül a legtöbb remélheti, hogy haláluk után a dalaikat el fogják énekelni, a történeteiket újra és újra el fogják mesélni. Ám a Merveille hőstetteit részletesen elbeszéli az Udvar összes gyerekének, amíg lélegeznek. A három fennmaradó Merveille a következő: le Maire, a Halász meg az Úriember. Le Maire a Levelek Céhének a tagja, és több mint egy évtizede nyoma veszett. A Halász Nihuang, a Csempészek Céhének Úrnője. Az utolsó Merveille az a férfi, aki a Tolvajok Ura mellett áll. „Úriember” George rossz hírű útonálló. És ha elnyered a pártfogását, sok minden van, amit megtaníthat neked.

Az Úriember észrevesz minket, és a fejét elfordítja, hogy suttogjon valamit Tomasis, a Tolvajok Ura fülébe, aki megfordul, hogy lustán az irányunkba pillantson. Femi megszorítja a karomat.

– Itt az idő, Nina. Emlékezz mindenre, amit mondtam neked! Nincs visszaút!

Femi a férfiak felé megy. Az emberek félrehúzódnak, hogy elengedjenek minket, mohón vágyódó érdeklődéssel néznek rám, ezt nem igazán kedvelem.

Elérjük a trónt, és Femi az egyik térdére ereszkedik, és magával húz engem. – Monseigneur!* Vano, a lopott holmik Ura, a tolvajlás meg a fosztogatás Atyja...

– Hallgatlak, *mon frère*** – reagál Tomasis.

* Uram!

** Testvérem

Tudatára ébredek annak, hogy visszahúztak a lábamra, ahogy Femi emelkedik.

Tomasis pillantást vet a púderozott úriemberre, aki Femi felé bólint.

– Hírvivő – mondja a férfi mézesmázos hangon.

– Úriember – válaszol Femi, miközben kissé lehajtja a fejét; majd visszafordul Tomasishez.

– Van egy új gyermekem a számára, Monseigneur.

Azonnal lesütöm a szememet a részletgazdag selyemszőnyegekre, amelyek a padlót borítják. Femi megmondta nekem, hogy fel kell készülnöm arra, hogy az események nagy részét leeresztett szempillák mögül nézzem, de mégis megkockáztatom, hogy felpillantsak.

Tomasis kimérten mosolyog, bort kortyol az ékkövekkel díszített serlegből.

– Egy gyerek? – kérdezi, a serleget pedig a mellette lévő, pompás igazgyöngyös asztalra helyezi, mielőtt a szeme forogni kezd.

Azt gondoltam ezelőtt, hogy rest a szeme? Most határozottan megeszi az egész lényemet. Mellette az Úriember úgy dönti a fejét felém, mint egy madár, amelyik a bennem rejlő lehetőséget mérlegeli.

– Ő egy Macska, Monseigneur – jelenti ki Femi.

Tomasis Femire bámul, és képtelen vagyok arra, hogy ne vegyem észre a világos hasonlóságot köztük: biztos, hogy testvérek.

– Nincs cicatoborzás a Szörnyek Mestere szerepére? Amikor utoljára megnéztem, még mindig Aves voltál, az Elanion – a Csodaudvar Hírvivője. Azonkívül furcsa, hogy annak, aki az üzeneteket viszi, hirtelen új felelősséget kellene vállalnia, főként azért, mert sohasem mutattál különös érdeklődést eme Macskák Céhe iránt.

Tomasis a gyanakvásáról híres – mesélte nekem Femi, amíg a háztetőkön másztunk. – Gyanakvónak kell lenned, hogy Céhúr légy, és folytatnod kell a gyanakvást, ha maradni akarsz.

Tomasis rám fókuszál, amikor pedig beszél, szavai meg-
tévesztően nyájasak.

– És ki vagy te, kicsi, akit maga a Csodaudvar Hírvi-
vője képvisel?

Nyelek, torkom váratlanul kiszárad. Az engem körül-
vevő társalgások nyüzsgése-zsongása ellenére a hátamon
érezem, hogy több száz szem éget.

– A nevem Eponine Thénardier – szólalok meg.

Körülöttünk a meglepetés a társalgás hangerejét fo-
kozza.

Tomasis hunyorít erre, az arcom vonalait megértve ol-
vas bennem, mintha látná a hasonlóságot.

– Thénardier a Szörnyek Mestere ebben a Céhben. Ő
irányít hatalmam alatt, és vezeti az összes gyermekemet,
a Kutyakat, a Macskákat és a Lovakat. Ismer minden ügy-
letet. A Fénylő Csarnokon belül rettenetes erő birtokosa.

*Hatalmat akkor szerzett, amikor számos más Mester meghalt
egymás után gyorsan és rejtélyes körülmények között – mondta
nekem Femi. – Thénardier sohasem félt attól, hogy elvágjon
egy-két torkot, ha feltétlenül szükséges.*

– Magyarázd el, hogy mi indokolja, hogy elvegyem
a saját rokonát tőle a háta mögött! – Tomasis Femihez for-
dul, tekintete fényesen izzik.

Femi nem hökken meg: – Thénardier a saját húsát és
vérét használja, hogy elérje a legjobb sikereket – talán
minden fogásánál – most már az utóbbi két évben. A ma-
gának bemutatott adományai nem a sajátjai.

– Akkor ő *tolvaj*? Ez az, amivel megvádolod? A tolvaj-
lás eléggé megszokott dolog e falak között.

Erre a csarnok nevetéssel kel életre. Tomasis kellemesen mosolyog, de a szigort a szeme nem tagadja le, és az ajka íve kegyetlen.

– És ha az adományok, amelyeket nekem ad, elegendő dézsmá – folytatja Tomasis –, mit számít az nekem, hogyan jutott azokhoz?

– A lány nem egy a Nyomorultak közül. Nem a Cso-
daudvar gyermeke, nem fűzi össze kötelék egyik Céhvel sem, nem visel jelet...

– Kitérsz a kérdés elől. Miért sérteném meg a Szörnyek Mesterét az egész Céh előtt azáltal, hogy elveszem a Macskát, a saját húsát és vérét a háta mögött?

– Kérdezze meg, hogy mi van nála magának! – Femi hangja alig suttog, mégis visszhangzik a csarnokban.

Benyúlok a kabátomba, és kihúزم a láncot reszkető ujjakkal, amelyet a súlyos kő követ.

– *Rennart gömbjei!* Ez Charlemagne Talizmánja? – az Úriember előrelép, és finoman felemeli a követ a tenyere-
remről. Előhalászik egy monoklit a mellénye zsebéből, és szemügyre veszi, felfordítja, mielőtt újra a kezembe teszi.

– Ez a kő az egyik koronaékszer – szólal meg.

– Igen – mondom, még ha fogalmam sem volt róla.

– A Tuileriák palotájában tartják.

Bólintok.

– Hol volt a kő?

– Egy fiú nyaka körül – minden erőmet összeszedve próbálom megakadályozni, hogy remegjen a hangom.

Az Úriember erre hirtelen megmozdul: – Egy *fiú*?
A Talizmánt jelenleg Franciaország dauphinje viseli.

Szóval ez volt a fiú: a királyság hercege. A jövőbeli király, Franciaország trónörököse. A levegőt nehezen engedem ki. Megcsókoltam a jövőbeli királyt, és csokoládézű volt...

Tomasis nevet, rettenetes hang kitörő lelkesedéssel és humorral, ami megtölti a csarnokot, és visszapattan a falakról meg a mennyezetről. – Charlemagne Talizmánja, a dauphin nyakából ellopva. Nekem jobban megéri meg nézni ezt, mint Thénardier büszkeségét – mondja, miközben megtörli tündöklő szemét.

Femi a szemöldökét ravaszul felém emeli.

– Ez az adomány, amelyet hozok magának – közlöm gyorsan, előadva azokat a szavakat, melyeket a háztetőkön tanított nekem Femi. – Egy ajándék tőlem – szünetet tartok, hogy felidézzem a nevet –, a *kalifától* az Azok, Akik Nappal Járnak királyán keresztül, s az egyik legjobban tisztelt szentjük hajszálát is tartalmazza. – Az egyik térédemre ereszkedem fejemet lehajtva.

– Vegye el ezt az ajándékot, Tolvajok Ura! Okozzon magának örömet, és adjon nekem oltalmat! És fogadjon be lányaként! Hadd tartózkodjak a jelenlétében a Nyomorultak egyikeként, a Csodaudvar igaz gyermekeként, és szolgálni fogom minden napomon!

Az Úriember Tomasisre tekint, aki bólogat. A púderes férfi előrelép, miközben a torkát köszörüli.

– Mi a neved? – kezdi.

– Nincs, amíg az Apám nem mondta ki.

– Ki az Anyád?

– Nincs anyám, csak a Város.

– És ki az Apád?

– Nincs Apám, csak a Tolvajok Ura.

Az Úriember felemeli a fejét, és kitekint a csarnokban található Tolvajokra, mielőtt folytatja. – Ma vedd le a földi bőrdet, és szüless újjá a Céhed és a Nyomorultak – a fivéreid és nővéreid sötétségében!

– Mostantól az igazi neveden szólítanak majd...

Szünetet tart, Femire pillant, aki az állát feltartja, és azt mondja: – A Tolvajok Céhének Fekete Macskája, Tomasis lánya, a Csodaudvar gyermeke. Dalaidat örökké énekeljék!

Dalaidat örökké énekeljék! – a szavak a fülemben csengenek, ahogy körülöttem száz hang ismétli azokat.

Tomasis felém int, hogy közeledjek. Felemelkedem, és viszem hozzá a nyakláncot. Előrehajol, és a fejét lehajtja, én pedig a súlyos láncot a nyaka köré helyezem. A kő befészkei magát a mellkasába, dacosan ragyogva a rubintok és gyémántok alól.

– Mától kezdve én leszek az Apád – szólal meg Tomasis. – Csont és vas köt össze velem. Megjelölöm a bőrödet, és senki mást nem fogsz elismerni parancsolódként, csak engem.

– Köszönöm, Apa – mondom. A szemem sarkából látom, hogy egy selyembe öltözött, vékony nő közeledik, kezében egy sötét folyadékos üveg és fémes toll.

– Mától kezdve minden dologtól meg foglak védeni, szolgálni fogsz engem minden dologban, és tiszteletben tartod a Csodaudvar Törvényét.

– Így lesz, Uram – mondom, és próbálom megakadályozni, hogy ne merevedjek meg, amikor a nő megfog. Oldalra hajtja a fejemet, közszemlére teszi a nyakamat, és elképesztő gyorsasággal meg csípős, égető fájdalommal egy alakzatot tetovál a fülem mögötti puha bőrbe.

– Mától kezdve a Tolvajok Céhe lesz a családod, te szolgálni fogod őket, és sohasem árulod el őket.

Érzem, ahogy a vér gyöngyözik a nő tollának szúrása alatt. Érzem a fémes tűszagot, ahogy befejezi. A nyakam ég a fájdalomtól.

Tudom, hogy a jel gyémánt, mert láttam Thénardier jelét, amikor a padlón eszméletét veszítette egy részeg dühroham után.

– Nem gyakori, kicsi Macska, hogy megtisztelnék egy ilyen kiváló adománnyal. – Tomasis a tenyerében tartja a Talizmánt, és úgy fordítja, hogy fény érje. – Ajándékot fogok neked adni, ha óhajtod. Kérj bármit tőlem, és a tiéd lesz!

Mellettem Femi rángatózik. Érzem a figyelmeztetését, de nem veszek tudomást róla.

– Azt kívánom, hogy mentse meg a nővéremet – szólok meg gyorsan. – Adjon számára is védelmet, ahogy értem tette!

Visszatartom a levegőt, és nem próbálok remélni.

– Megmenteni őt? – kérdezi Tomasis. – Mitől kell megmenteni őt?

– Elvitték, eladták... – mondom, érzem a szavak súlyát a számban.

– Eladták? Ez valóban siralmas. És Thénardier megengette, hogy megtörténjen?

Az ajkamba harapok. Az Apám ebben a céhben a Szörnyek Mestere; nem merek rosszat mondani róla, itt nem.

– Értem – mondja Tomasis rosszállóan, a hallgatásom világosan megmagyaráz mindent. – Thénardier mindig természetellenesen rajongott az érméért. – Megérinti a nyakláncát, miközben gondolkodik. – Visszavenni őt megoldható. De fontold meg ezt, kicsi Macska: mi lenne, ha az, aki megvásárolta őt, nem akarja eladni?

Indulatosan felnézek felé.

– Akkor van valaki, akit holtan kívánok látni – jelentem ki.

Tomasis nevet, és a csarnok vele nevet. Csupán Femi rázza a fejét dühöngve, hogy a figyelmemet felkeltse.

– Mennyire nagyon vérszomjas ez tőled!

A nevetés a bőrömet sérti. Rossz dolgot mondtam, és ez szórakoztatja őket.

– Tényleg embereket gyilkolnak meg?

Tomasis széles mosolyt villant rám. – Általában nem – válaszol. – Ám tudom, hogy vannak mások, akik elég jók abban, hogy lepaktáljanak a halállal. Tehát meséld el nekem: ki az, aki elvitte őt? Mondd a nevét, és megoldjuk!

Femi elfojtott hangot ad ki.

– Azt hallottam, hogy Kaplannek hívják.

A csarnok azonnal elcsendesedik. Mellettem Femi halálra dermed.

Tomasis felemelkedik egy dzsungelszörny veszélyes kecsességével, és két lépés múlva előttem áll. A tettlegesség a semmiből bukkan elő, engem összerogyva a padlóra küld. Megpróbálom figyelmen kívül hagyni az arcom szúrását, az ujjaim alatt a hideg követ, ahogy a térdemen erőlködöm.

– Kérlek! – mondja Femi, hangja nyomatékos és sivít.

– Ő nem tudja, hogy mit jelképez Kaplan.

Az egész csarnok csendben marad.

– A házamba hoznád a Tigris ellenségeit? – kérdezi Tomasis Femitől, szeme sötéten villog. – Átejtenél engem, hogy a sajátjaikként fogadjam el?

– Bocsásson meg neki, Uram! Nem tudja, hogy mit kér! – Femi ismét hirtelen szólal meg, szavai olyanok, mint egy penge, amelyik Tomasis haragját elhárítja, visszatartja.

– Akkor miért hozod ide őt nekem? – üvölt Tomasis.

– Miért kérné tőlem, hogy öljem meg őt?

A kérdés visszhangzik a falakon. Mindenki figyel.

Nem akarok remegni, így beszippantom a körülöttem lévő levegőt, hogy erőre kapjak.

– Ap... Thénardier eladta neki a nővéremet – mondom, miközben a lábára nézek, és azon erőlködöm, hogy a félelmet a hangomtól távol tartsam.

Tomasis sóhajt és lehajol, míg a kezét az állam alá helyezi. Amikor felnézek, szeme az enyémben vágkál. – Az erőszak itt ritka a Fénylő Csarnokban. Eltérően a többi Céhtől bízunk a gyorsaságunkban és a sziporkázó eszünkben. Azt mondják, hogy mi, Tolvajok jók vagyunk a lopásban, még akkor is, ha a testvérünk szívét sértjük is meg. – Hátralép, nehézkesen visszaül a székébe. – Meg fogom bocsátani neked az arcátlanságodat, mert a gyermekeim legfiatalabbjai közé tartozol. Senki sem hozna nekem olyat, mint amit te. És senki sem merne olyat kérni tőlem, amit te az előbb.

Femi felé bólint, aki karon fog és felállít.

– Kaplan Úr, a Tigris a Hús Céhét irányítja – jelenti ki Tomasis. – A Csodaudvar nyolc másik Céhurával együtt az előkelőségek asztalánál ül. – Becsukja a szemét, és a halántékán megdörzsöli a kezét, mintha elcsigázott lenne. – Vannak... megállapodásaink a Hús Céhével. Nem avatkozik a dolgainkba, és mi békén hagyjuk. Kaplan Úrral még a saját véremért sem szállnék szembe. Mivel egy Úr megtámadása az Udvart háborúba taszítaná. Tilos; így szól a Törvény.

– Így szól a Törvény. – Suttogások visszhangzanak körülöttem.

– Minket, a Nyomorultakat, a Csodaudvar gyermekeit köti a Törvény – folytatja Tomasis. – Összeköt, őriz, véd, korlátoz minket. Be van vésve a szemünk héjába, szívünk megfeketedett emléktábláinak hamujába íródott.

– De a nővérem! – sírok.

– Száz új nővért fogok neked adni – szól Tomasis gyászos szemmel. – Azonban nem tudom visszaadni neked, amit elvettek. Búsulj miatta, de tudd, hogy elment!

Leküzdöm a keserű csalódást, mely feltámad bennem.

Azt gondoltam, hogy ez a férfi, aki annyira befolyásosan vezeti a Tolvajok Céhét, segíthet nekem megmenteni Azelmát.

Remegés kezdődik bennem. Próbálom irányítani, mindkét kezemet ökölbe szorítom, végtagjaimat megfeszítem, de átveszi a hatalmat, a testem már nem képes mindent tartani, amit érez. Tomasis karon fog, és maga felé húz. A hangja lágyul és halkul, ezért csak Femi meg én tudjuk megérteni a szavait.

– Ne félj, kicsi! Ennek a Céhnak a gyermeke vagy, Kaplan nem fog hozzád érni. És itt biztonságban leszel Thénardier dühétől. Tudom, hogy erőszakos, amikor az üveg uralja. Most nézz rám: többé már nem vagy a rokona, *az én* lányom vagy! Ha kezét emel rád, olyan lesz, mintha engem ütött volna meg – és még akkor is, hogyha sohasem volt elég részeg ahhoz, hogy ilyen dolgot megpróbáljon.

– Nem magam miatt félek – mondom minden szót csattogó fogakkal harapva. Tomasis szemébe nézek, és a szeme mélyén szánalmat látok.

Ha kiderítem, hogy mit tervezett a Tigris, vagy hová vitte a testvéreimet, akkor biztosan képes leszek tenni valamit.

– Azt mondta, hogy ajándékot fog nekem adni, szóval az igazságot kérem – alig hallható hangon szólok. – Meg fogja ölni őt?

Tomasis lassan rázza a fejét, és elfordítja a tekintetét. – Nem foglak ezzel az igazsággal megajándékozni, mert köztudomású. A halál kegy lenne számára – szólal meg halkán. Rám mosolyog, a mosolyt szomorúság koszorúzza, és egy pillanatra pont úgy néz ki, mint Femi. – Ám az ajándékot, amit megígértem, meg fogod kapni. Tudd, hogy egy napon kérheted, és neked adom! – Könnyörtelen

pillantás keríti hatalmába. – Ne indulj a keresésére, mivel nem fogod megtalálni őt! Ne próbálj segíteni neki, mivel semmi sem törheti meg, amire a Tigris rátette a karmait! Ne tedd Kaplant az ellenségeddé; a nevében nem fogod a vadászalt énekelni! Esküdj meg nekem, hogy így lesz!

Azelma feláldozta egyetlen menekülési esélyét arra, hogy ideküldjön engem, hogy egy pici biztonságot adjon nekem, amely éppen most a fülem mögött szúr. Femi megkockáztatta a bátyja dühét, hogy megmentsen engem, és most a Tolvajok Ura megfogadta, hogy megvéd engem a Tigristől és Thénardier-től. Figyelembe kell vennem a szavaikat; tiszteletben kell tartanom az áldozatukat. El kell felejtennem a nővéremet. Bolond lennék, hogyha más-képp cselekednék.

Bólintok.

– Esküszöm, Uram – szólalok meg.

És a hazugság keserű ízt hagy a nyelvemen.